90. Skrukeby, Högby sn, Göstrings hd.

Pl. XXIX. Fig. 1.

Runstenen anträffades av f. d. garvaren Björkdahl våren 1904 vid planeringen av marken efter gamla byggnader vid Bondegården i Skrukeby och restes vid vägen genom Skrukeby från Högby, ett litet stycke från landsvägen mellan Mjölby och Hästholmen.

Stenen utgör nedre delen av en runsten. Ämnet är rödaktig granit. Höjden är 1,09 m, bredden vid foten 74 cm, i toppen 40 cm. Slingans bredd är 14 cm.

Nedtill t. v. står inskriftens första ord **ketil** genom ett snett kors skilt från inskriftens sista ord **sin**, som står framför i samma slinga. Efter **ketil** + finnes blott nedre hälften av en stav, som kan förmodas hava tillhört **r** (i **risþi**). Därefter äro stenens topp och större delen av högra sidans inskrift bortslagna. Framför det slutande + **frita sin** finnes blott 6 cm nedifrån av en stav samt **s**, vilka runor förmodligen utgjort slutet av ett namn på **-kils**, t. ex. [**þurkil**]**s**.

Inskriften är alltså: × **ketil** + [**r** — — **l**]**s** + **frita sin**
5 10 15

Översättning: Ketill [reste denna sten efter Torgil]s, sin frände.

---

91. Järstads kyrkogård, Göstrings hd.

Pl. XXIX. Fig. 2.

Litteratur: B. 884; L. 1178; W. 140; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland* 2, s. 724; P. A. Säve, *ATS.* I, s. 132; *Reseber.* 1861, s. 133; C. F. Nordenskjöld, *ÖFT.* I, s. 59; *Reseber.* 1870, s. 47, teckn. pl. VIII; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, s. 11, teckn.

I B. 884 säges runstenen vara på kyrkogården, av Broocman och L. 1178 »under torntrappan», P. A. Säve fann den i vinkeln mellan vapenhusets östra och kyrkans södra vägg, där trappan fordom gick upp i tornet, och där restes den 1895.

Runstenens ämne är blågrå granit. Höjden är 2 m, efter resningen 1,85 m; bredden vid ristningens början 1,17 m. Högra slingan löper efter stenens kullriga kant, slingans bredd är 15—17 cm.

Inskriften börjar med en punkt, varpå det namn följer, som av alla föregående undersökare lästs **yria** eller **uria**. Första runan är troligen **y**, om ock pricken är oregelbunden. Den andra runan är däremot **u** och kan svårligen uppfattas som **r**, då kännestrecket löper jämnt och helt olika mot r. 5 **r**. R. 3 är **i** och 4 **a**, men på **a** saknas toppen. W. 140 ifrågasätter att läsa **uista**, men denna läsning är omöjlig och stöder sig på en fåra mellan **u** och **i**, som vid ringaste granskning visar sig sakna betydelse.